"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଜ୍ଞାନ ଯୋଗର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ, ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଦ୍ୱାରା ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ କଥାରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯାଉଛି ଯେ ଆତ୍ମା କେବେ ବି ଜ୍ୟୋତିରେ ଲୀନ ହୋଇନଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- କଥାରେ କହିଥା'ନ୍ତି ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିଲା ତାହା ହିଁ ହେଉଛି... ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆତ୍ମା ନିଜର ଅଭିନୟକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରୁଛି । ଯଦି ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୟୋତିରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ବୋଲି କହିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ନୂଆ ଶରୀର ନେଇଥାଏ, ଲୀନ ହୋଇନଥାଏ ।

ଗୀତ:- ଓ ଦୂର କେ ମୁସାଫିର...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗୀ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ଏହି ଗୀତର ଯଥାର୍ଥ ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତେ ଶ୍ମଶାନବାସୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଜ୍ୟୋତି ଲିଭିଯାଇଛି ଅଥବା ଯେଉଁମାନେ ତମୋପ୍ରଧାନ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶ୍ମଶାନବାସୀ କୁହାଯାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ସ୍ଥାପନା କରି ଜନ୍ମ ପରେ ଜନ୍ମ ପାଳନା ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଜନ୍ମ ପୂରା କରିଛନ୍ତି । ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେଉଁ-କେଉଁ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଛି-- ତା'ର ହିସାବ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବାହାର କରିପାରିବ । ବିନାଶୀ ନାଟକରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ମୁଖ୍ୟ ରୂପେ ଡ୍ରାମାର ରଚୟିତା, ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତା ହୋଇଥାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ କରାଯାଇ ପୁରସ୍କାର ଦିଆଯାଇଥାଏ । ସେମାନେ ନିଜର କରାମତି ଦେଖାଉଛନ୍ତି ନା । ତୁମର ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ-ଯୋଗର କରାମତି । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ତ' ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୃତ୍ୟୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ, ଆମେ ଏହି ଡ୍ରାମାରେ କେତେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ, କେଉଁଠାରୁ ଆସୁଛୁ ? ବିସ୍ତାର ଭାବେ ସବୁ ଜନ୍ମକୁ ତ ଆମ୍ଭେମାନେ ଜାଣିପାରିବା ନାହିଁ । ଏହି ଅବିନାଶୀ ବିଶ୍ୱ ନାଟକ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏମାନେ ପୁନଃ ରାଜା-ରାଣୀ ହେବେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ଚରିତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ବାବା ଏହାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଭକ୍ତମାନେ ତ ଯେଉଁ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ଶ୍ୟାମଳ ବର୍ଣ୍ଣ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରିବେ ତେବେ ସେହିଭଳି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । କିନ୍ତୁ କୃଷ୍ଣ ତ ଏହିପରି ଶ୍ୟାମଳ ନୁହଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି କଥାର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବାସ୍ତବରେ ସବୁ କଥା ଜାଣୁଛ । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର ଏବଂ ବୈକୁଣ୍ଠର ମଧ୍ୟ ତୁମେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରୁଛ । ତୁମେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଜାଣିଛ, ତୁମକୁ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି । ଏଠାରେ ତୁମେ ଯେଉଁ ସବୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରୁଛ ତାର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି । ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଯଦିଓ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହାର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ଆତ୍ମ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ତାରକା ଅଟେ, ପ୍ରାୟତଃ ଏହିଭଳି ଦର୍ଶାଇଥା'ନ୍ତି, ଯେତେ ମନୁଷ୍ୟ ସେତେ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ତ' ସ୍ଥୂଳନେତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଦେଖି ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାକୁ କେବଳ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ରଙ୍ଗ-ରୂପ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗ ରୂପର ହୋଇନଥାନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଦେଖିବାକୁ ଏକାପରି ହୋଇଥାନ୍ତି । କେବଳ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ଅଭିନୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଯେପରି ଛୋଟ ବଡ ହୋଇଥାଏ ଆତ୍ମା ସେଭଳି ଛୋଟ ବଡ ହୋଇନଥାଏ । ଆତ୍ମାର ଆକାର ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାଏ । ଯଦି ଆତ୍ମା ଜ୍ୟୋତିରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଅଭିନୟ ପୁନରାବୃତ୍ତି କିପରି କରିବ ? ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା— ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି ତାହା ହିଁ ହେଉଛି... ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଦେବତା ତ' ନିଶ୍ଚିତ ହେବା କିନ୍ତୁ କେଉଁ ପଦର ଅଧିକାରୀ ହେବା, ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ମଶା ସଦୃଶ ଆତ୍ମାମାନେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ମଶାମାନଙ୍କୁ ତ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖି ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାକୁ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ବିନା ଦେଖାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଆତ୍ମା ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜ୍ଞାତ ଥାଏ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଶରୀର ନେବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ କେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିନଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିଯିବେ ତେବେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଦରକାର ।

ତେଣୁ ଗୀତରେ କହୁଛନ୍ତି— ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ସାଥୀରେ ନେଇଚାଲ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ମିଳୁଛି, ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେବା ପାଇଁ କେତେ ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛି । ସମସ୍ତେ ତ ଶାନ୍ତି-ଶାନ୍ତି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତିର ଅର୍ଥ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଶାନ୍ତି କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ସେକଥା ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଯେପରି ଘଣାରେ ଶୋରିଷ ପେଶାଯାଇଥାଏ ସେହିପରି ସମସ୍ତଙ୍କର ଶରୀର ବିନାଶରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ, ଆତ୍ମା ଘରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିବ । ଏହିପରି ଲେଖାଯାଇଛି ଯେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଶା ସଦୃଶ ଫେରିଯିବେ । ଏପରି ତ' କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ସବୁ ପରମାତ୍ମାମାନେ ଫେରିଯିବେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କିଛି ହେଲେ ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଭିତରେ କ'ଣ ପ୍ରଭେଦ ରହିଛି ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ତେଣୁ ଭାଇ-ଭାଇ ହୋଇ ସ୍ନେହରେ ରହିବା ଦରକାର ନା । ସେମାନେ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଥବା ଭାଇ-ଭଉଣୀ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ସ୍ନେହ ଆଦରରେ ରହିବେ । ସେଠାରେ ମତଭେଦର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଦେଖ ସଂଗେ ସଂଗେ ସ୍ନେହୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ମତ ଭେଦରେ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପଟେ କହୁଛନ୍ତି ଚିନି-ହିନ୍ଦୁ ଭାଇ ଭାଇ ପୁଣି ତାଙ୍କର କୁଶ ପୁତଳିକା ତିଆରି କରି ନିଆଁ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଶାରୀରିକ ରୂପେ ଭାଇ-ଭାଇ ଭାବୁଥିବା ଆତ୍ମାଙ୍କ ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖ କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ଆତ୍ମିକ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ତ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମ ନିଶ୍ଚୟ କର । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ବାନ୍ଧି ହୁଅନାହିଁ । କେହି-କେହି ପୁଣି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲ । ଏହି ଘର ଆଦି ସବୁ ଭୁଲିଯାଅ । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ପରମଧାମ ନିବାସୀ ଅଟ । ଏବେ ତୁମକୁ ସେହିଠାକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁଠାରୁ ତୁମେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲ, ପୁଣି ମୁଁ ତୁମକୁ ସୁଖଧାମକୁ ପଠାଇଦେବି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମାତ୍ମା ଆସି ଦୈବୀ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର କୌଣସି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ନଥିଲା । ପରେ ଯେବେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ହୋଇଥିବେ ସେତେବେଳେ ନିଜର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିବେ । ଏଠାରେ ତ ତୁରନ୍ତ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଉଛି । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ଭଗବାନ ଆସି ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏଠାରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖି ସବୁ କିଛି ଅଡୁଆ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ହିଁ ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି । ଇଂରାଜୀ ଅକ୍ଷର ବହୁତ ଭଲ । ତୁମେ କହିବ-ବାବା ଇଂରାଜୀ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କ'ଣ ସବୁ ଭାଷାରେ ବସି କଥା ହେବି । ତେବେ ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ହିନ୍ଦୀ ତେଣୁ ମୁଁ ହିନ୍ଦୀରେ ହିଁ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛି । ମୁଁ ଯାହାଙ୍କର ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛି ସିଏ ମଧ୍ୟ ହିନ୍ଦୀ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହାଙ୍କର (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର) ଭାଷା ମଧ୍ୟ ମୁଁ କହୁଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭାଷାରେ ପଢାଇବି ନାହିଁ । ଯଦି ମୁଁ ଫ୍ରାନ୍ସ ଭାଷା କହିବି ତେବେ ଇଏ କିପରି ବୁଝିବେ ? ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ କଥା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ । ତେଣୁ ଇଏ ତ ପ୍ରଥମେ ବୁଝିବା ଦରକାର ନା । ମୁଁ ତ ଆଉ କାହାର ଶରୀର ଧାରଣ କରିପାରିବି ନାହିଁ ।

ଗୀତରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମତେ ଏଠାରୁ ନେଇଚାଲ କାହିଁକି ନା ବାବା ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ଘର ବିଷୟରେ ତ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ କାହାଣୀ କହୁଛନ୍ତି । ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଅନେକ ମତ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ଅଡୁଆ ହୋଇଯାଇଛି । ଦେଖ ବାବା କିପରି ବସିଛନ୍ତି । ଏହି ଚରଣ କାହାର ? (ଶିବବାବାଙ୍କର) ଏହି ଚରଣ ତ ମୋର ଅଟେ କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏହାଙ୍କୁ ଧାରସୂତ୍ରରେ ଦେଇଛି । ଶିବବାବା ତ ଏହି ଶରୀରକୁ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଚରଣ ତ ମୋର ଅଟେ ନା । ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ଚରଣ ନଥାଏ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଚରଣ ରଖିଥାନ୍ତି । ଶିବ ତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କର ଚରଣ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲା । ହଁ, ଶିବବାବା ଧାର ସୂତ୍ରରେ ନେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଚରଣ ତ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଅଟେ । ମନ୍ଦିରରେ ବଳଦ ଥିବାର ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ବଳଦ ଉପରେ ସବାରୀ କିପରି କରିବେ ? ବଳଦ ଉପରେ ଶିବବାବା କିପରି ଚଢିବେ । ଶାଳଗ୍ରାମ (ଆତ୍ମା) ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଉପରେ ସବାରୀ କରିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥିଲି ତାହା ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । କେବଳ ଅଟାରେ ଲୁଣ ପରିମାଣର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏକଥା କେହି ବି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ ହିଁ ଆସି ଏହାର ସମସ୍ତ ସାରାଂଶ ବୁଝାଉଛି । ମୁଁ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଇ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଇଥିଲି, ସେମାନେ ପୁଣି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଲା ଜ୍ଞାନର କଥା । ଆତ୍ମାକୁ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି । ସେମାନେ ପୁଣି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରକୁ ଅସୁରମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଥିବାର ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । କେଉଁ କଥାକୁ କେଉଁଆଡେ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେହି ଅନନ୍ୟ ସନ୍ତାନ ଏହି କଥାକୁ ଧାରଣ କରି ବୁଝାଇପାରିବେ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ । ଧାରଣା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁମ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗର ଶକ୍ତି ଭରପୁର ରହିବ । ଏହା ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ଦୁନିଆର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଦିନକୁ ଦିନ ଶିଥିଳ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରୁଛ । ଏହା କେତେ ଗୁପ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ଲେଖାଯାଇଛି ଅଜାମିଳ ପରି ପାପୀଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କଲେ କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଗଲେ । ସାଗରରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲେ । ପଞ୍ଚୁ ପାଣ୍ଡବ ହିମାଳୟରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲେ, ପ୍ରଳୟ ହୋଇଗଲା । ଗୋଟିଏ ପଟେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିଲେ ଅନ୍ୟପଟେ ପ୍ରଳୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଦେଖାଇଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଆଙ୍ଗୁଠି ଚୁଚୁମି ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ପତ୍ରରେ ଆସିଲେ । ଏହାର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ସିଏ ତ ଗର୍ଭ ମହଲରେ ଥିଲେ । ପିଲାମାନେ ହିଁ ଆଙ୍ଗୁଳି

ଚୁଟୁମି ଥାନ୍ତି । କେଉଁ କଥାକୁ କେଉଁଠି ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଯାହା କିଛି ଶୁଣୁଛନ୍ତି ସବୁ ସତ୍ୟ-ସତ୍ୟ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ।

ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯେଉଁ ଜିନିଷ ନଥାଏ ତାକୁ ମିଛ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଯେପରି କହୁଛନ୍ତି କି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନାମ-ରୂପ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ପୂଜା ତ’ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ପରମାତ୍ମା ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭଳି ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ । ଏକଦମ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ସୂକ୍ଷ୍ମ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ କେହି ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ ଆକାଶକୁ ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ କୁହାଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ଆକାଶ ତ ଶୁନ୍ୟ ଅଟେ । ଏଠାରେ ୫ ତତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ୫ ତତ୍ତ୍ୱର ଶରୀରରେ ଆସି ବାବା ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟନ୍ତି, ଏକଦମ୍ ବିନ୍ଦୁ । ତାରା କେତେ ଛୋଟ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତାରକା ପରମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଭ୍ରୁକୁଟୀରେ ଆସୀନ ହେଲେ ତ’ କଥା କହିପାରିବେ । ଏହା କେତେ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଥା । ମୋଟାବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ଟିକିଏ ବି ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କେତେ ଭଲ-ଭଲ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ଅଭିନୟ କରିଥିଲେ, ତାହା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ନୂଆ-ନୂଆ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହା ନୂଆ ଜ୍ଞାନ ହେଲା ନା । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ପଢିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ସବୁଦିନ କେହି ସ୍କୁଲ୍ ନଯାଇଥା’ନ୍ତି ତେବେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ପଚାରନ୍ତି ଯେ ଆଜି କ୍ଲାସରେ କ’ଣ ପଢ଼ା ହେଲା ? ଏଠାରେ ତ କେହି-କେହି ପାଠ ପଢିବା ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାସ୍, କହିଥାଆନ୍ତି ଆମର ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ସମ୍ପତ୍ତି ଦରକାର ନାହିଁ । ଆରେ, ପାଠପଢା ଛାଡିଲେ ତୁମର ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ହେବ ? ବାବାଙ୍କଠାରୁ କିପରି ସମ୍ପତ୍ତି ନେବ ? ବାସ୍, ତାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସ୍ଥୂଳ ସମ୍ପତ୍ତିର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଜ୍ଞାନର ସମ୍ପତ୍ତି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଅଛି । ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଆଦି ସବୁ ବିନାଶ ହେବାର ଅଛି, ବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତିର ନିଶା ରଖିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବାର ଅଛି । ତୁମ ପାଖରେ ଯଦିଓ କୋଟି-କୋଟି ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ଏସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର କଥା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଲିଖିତ ଅଛି ଯେ କାହାର ମାଟିତଳେ ଦବି ରହିବ, କାହାର ନିଆଁରେ ଜଳିଯିବ... ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର କଥା, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏହିଭଳି ହେବ । ବିନାଶ ତ ହେବାର ଅଛି । ବିନାଶ ପରେ ପୁଣି ସ୍ଥାପନା ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗ ଆମର ରାଜଧାନୀ ଅଟେ । ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି କରୁନାହଁ । ଯାହା କିଛି କରୁଛ ନିଜ ପାଇଁ । ଯିଏ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିବ ସିଏ ମାଲିକ ହେବ । ତୁମେ ତ ନୂଆ ବିଶ୍ୱରେ ନୂଆ ଭାରତର ମାଲିକ ହେଉଛ । ନୂଆ ବିଶ୍ୱ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗର ତୁମେ ମାଲିକ ଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ପୁରୁଣା ଯୁଗ ଅଟେ ପୁଣି ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବୁଝିବା ନିମନ୍ତେ ଏହା କେତେ ସୁନ୍ଦର କଥା । ଏଠାରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ଦିଆଯିବା ସହ ଆତ୍ମାନୁଭୂତି କରାଯାଉଛି । ତେବେ ଆତ୍ମାର ପିତା କିଏ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସୁଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ । ଏବେ ତୁମେ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରୁଛ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋର ବହୁତ ଦିନରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ପୁଣି ମିଳିଥିବା ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତୁମେ ଗୋଟିଏ କଳ୍ପ ପରେ ପୁନର୍ବାର ଆସି ମିଶୁଛ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର ନା । ନଚେତ୍ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ, ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ପୁଣି କୁକର୍ମ କରିଥା’ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଡ୍ରାମାରେ ଦେଖ ବାବାଙ୍କର କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ସବୁକିଛି ଯଜ୍ଞରେ ଅର୍ପଣ ଦେଲେ । ବାବା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦାନ ଦେବି । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ପରୋକ୍ଷରେ ଦେଉଥିବାରୁ ମୁଁ ଭବିଷ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଦେଉଥିଲି । ଏବେ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଦେଉଥିବାରୁ ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଅର୍ପଣ କରିଦେଉଛ । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ, ପରୋକ୍ଷରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ସେମାନେ ଦ୍ୱାପର-କଳିଯୁଗ ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅର୍ପଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗ- ତ୍ରେତା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରୁଛ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ହେଉଥିବାରୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମିଳୁଅଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇ ଭାଗ୍ୟବାନ ହେବାର ଅଛି । ଏହି ନୂଆ ଜ୍ଞାନ, ନୂଆ ପାଠପଢାକୁ ନିୟମିତ ଭାବରେ ପଢିବାକୁ ହେବ । ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଭବିଷ୍ୟତ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନିଜର ସବୁକିଛି ଅର୍ପଣ କରି ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ହେବା ପରେ କୌଣସି ବି କୁକର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ଜ୍ଞାନ ଅମୃତର ବର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମୃତ ଅବସ୍ଥାରୁ ମହାନ୍ ହେଉଥିବା ମରଜୀବା ହୁଅ ।

ପୂର୍ବରୁ ଚିନ୍ତାରୂପୀ ଚିତାରେ ଜଳୁଥିଲେ । ଏବେ ବାବା ଆସି ଜ୍ଞାନ ଅମୃତର ବର୍ଷା କରି ଜଳୁଥିବା ଅଗ୍ନିରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ମରଜୀବା କରିଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା ଶିଖାଇଛନ୍ତି, ଜୀବନ୍ତ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଅମୃତ ପିଆଇଲେ ଏବଂ ଅମର କରିଦେଲେ । ପୂର୍ବରୁ ତ’ ମୃତ ତୁଲ୍ୟ ଥିଲ ଏବେ ମୃତରୁ ମହାନ୍ ହୋଇଗଲ । ପୂର୍ବରୁ କହୁଥିଲ

ଭଗବାନ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ କରିଦିଅନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିପରି କରନ୍ତି ତାହା ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ଖୁସି ଲାଗୁଛି ଯେ ବାବା ଆମକୁ ଜଳୁଥିବା ଅଗ୍ନିରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଅମର କରିଦେଲେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ରହି କର୍ମ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଧର୍ମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***